

Sigui pel seu caràcter solidari i bonhomíós, per l'estima que tenen vers el seu treball, perquè són portadors de les tradicions més arrelades, per la importància que, per a tots plegats, té la seva feina... el cas és que sempre he sentit una enorme simpatia pels nostres pagesos.

Tothom hauria de passar uns anys de la seva infantesa en un poble petit. La vida al camp és una escola que et dona uns coneixements extraordinaris. Una escola que et parla d'oficis, del temps, de plantes i animals, de festes, costums i tradicions, del calendari litúrgic, del cicle de les estacions, que marquen el ritme canviant de la natura...

El pagès porta l'ofici a dintre. El comença quan tot just és un marrec, ajudant els grans amb el que convingui, i ja no es jubila mai. En un mas sempre hi ha feines per fer. Encara avui molts pagesos neixen i moren en les mateixes cases dels predecessors. Treballen les mateixes terres. Comparteixen semblants il·lusions i dificultats. I tot això els crea uns lligams profunds. Uns lligams amb els avantpassats, amb la família, amb la terra, amb el país...